

Evime Değil Yüreğime Döndüm Sanki

— çitlembik · 03 Temmuz 2025

Günce – 3 Temmuz 2025

Artık yaşadığım şehirde, evimdeyim. Kapıyı açtığımda tanıdık bir sessizlik değil, beklenen bir nefes karşıladı beni: Engin. İstanbul'a benimle gelmemiştii ama beni burada bekliyordu.

Onu çok özlemişim, o da beni... Göz göze gelince her şey sustu. O an ne eşya, ne valiz, ne de yorgunluk vardı aklımda.

Evime değil, yüreğime döndüm sanki.

Ve şimdi yazmadığım iki günün açığını kapatma telaşıyla dolaşiyor parmaklarım telefonun tuşlarında.

İstanbul'dan döndüğüm gün, annem ve kız kardeşlerim dışarıda vakit geçireceklermiş. Küçük kardeşim aradı; "İstersen gel, dedi" konuşurum eniştenle diyerek kapattım ahizeyi.

İçimde iki düşünce: Bir yanda Engin... "Kırılır mı?" diye düşünüyorum. Bir yanda özlemle bekleyen ailem... Burada olmadığım günlerin telafisini yapma arzusu.

Sevgi kuru bir ot mu?

Engin anlayış gösteriyor. Dün anneleri aradım. Maaşlarını çekeceğim, deyince Engin "Gidince maaş kartını da al getir," dedi. "Bir de babanı traşa götüreceğim."

İçim minnetle doluyor ona karşı. "Ben de yarın yemeklerini yaparım," diyorum.

İş bölümü gerçekten hayatı kolaylaştırıyor.

Arabanın yönünü Çamlık'taki On On Kafe'ye çeviriyorum. Püfür püfür esen rüzgâr Balıkesir manzarasını önümüze seriyor, ruhumuzu okşuyor. Kahvenin okkalısı damağımıza hoş bir tat bırakıyor.

Yasemin ve kızı Nihal soğuk latte tercih ediyor. Mine, adı alengirli bir tatlı seçip kaşıkıyor telaşla.

Ama anneme "doktor" ya da "hastane" demeye gör... Ardından sinir katsayımız tırmanıyor. Hepimiz elektrik teli gibi geriliyoruz. Çocuk değil, çocuktan da beter; onu ikna çabalarımız her zamanki gibi sonuçsuz kalıyor.

Neyse efendim...

Ertesi sabah Engin erkenden çıkmış. Ben uyandığımda fark ettim. Telefon ettim; "Maaşlarını çektim, şimdi Karizma Pazarı'na geçiyorum," dedi.

Ailem için bamyaya, patlıcan, domates, biber, kuru soğan gibi ihtiyaçlarını alıyor. Sonra market alışverişi...

Ve sonunda varıyoruz annelere.

Hal hatır soruyorum. Babam mutlu; gözleri ışıldıyor.

Ben mutfağa geçerken, Engin babamı traşa götürmek için hazırlanıyor.
Dört çeşit yemek yapıyorum. Dipfirize konacaklarla günlük yiyecekleri ayırıp saklama kaplarına bölüştürüyorum.

Atılacak o kadar çok yiyecek var ki... Zamana yenik düşmüş turşular, salçalar...
Yıka, pakla derken saat beş buçuk olmuş bile.
Yılların yorgunu annem, çekyatta uzanmış dinleniyor.

Keklik ayaklı ve babacığım dualarla uğurluyor beni kapıdan.

H. Çiğdem Deniz